

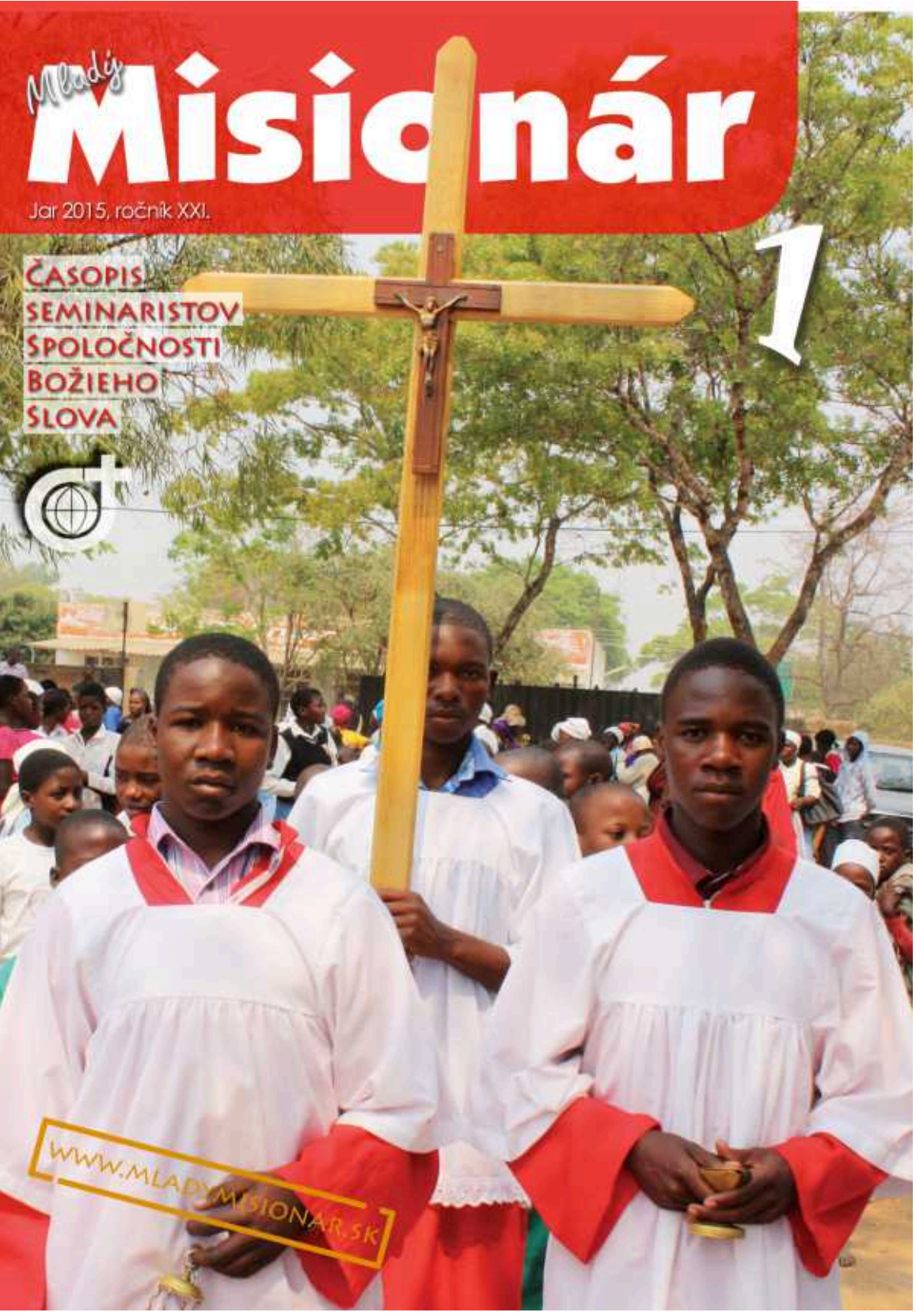
Mladý

Misionár

Jar 2015, ročník XXI.

ČASOPIS
SEMINARISTOV
SPOLOČNOSTI
BOŽIEHO
SLOVA

1

WWW.MLADYMISIONAR.SK

Drahý čitateľ,

rád by som ti predstavil hlavnú črtu, ktorá bude charakterizovať tohtoročné čísla Mladého misionára. Je ňou **Rok zasväteného života**, ktorý ohlásil pápež František. Nám, ktorí sme sa rozhodli spojiť náš život s Bohom skrze sluby, ponúka tento rok čas na sebareflexiu. Súčasne pre tých, ktorým takýto spôsob života veľa nehovorí, ponúka tento čas priestor pre lepšie spoznávanie a rozlišovanie vo veľkej plnosti a rozmanitosti života kresťana.

Keďže sme ako Arnoldova rodina (verbisti; služobnice Ducha Svätého; služobnice Ducha Svätého ustavičnej poklony) rehoľnými sľubmi spojení s Bohom a skrze naše aktivity sme prepojení s laikmi, chceme Ti, milý čitateľ, priniesť krátke postrehy, zamyslenia a svedectvá o rehoľníkoch i laikoch, ktoré sa navzájom dopĺňajú. Pretože tak ako je Cirkev bohatšia vo svojej rozmanitosti, tak aj naše vlastné odlišnosti nás obohacujú. Verím, že tomu tak bude aj pri zmenách v našom časopise, ktorý vstúpil už do svojho 21. ročníka. Rád by som Ti predstavil úpravu týkajúcu sa našej stálice medzi rubrikami, Misijnej krajiny, ktorú vystrieda rubrika v podobnom duchu, ale v ktorej sa zameriame viac na našu Spoločnosť a jej pôsobenie v misiách vo svete. Bude sa volať „**Provincie SVD od Á do Zet**“. Okrem stručných informácií o krajine/krajinách danej provincie prinesie aj informácie o jednotlivých apoštolátoch, ktorým sa venujeme.

Azda aj tento vynovený časopis si zachová Tvoju priazeň a jeho vydávanie bude aj naďalej možnosťou ako sa dozvedieť o misiách a o nás.

Michal, SVD

Povolanie

názov: **ZNOVU ZAČAŤ
U KRISTA**

Frť. Stanislav Orečný, SVD
píše pri príležitosti Roku
zasväteného života
článok o Cirkvi a dare
zasväteného života

Cesta viery

názov: **BOH PRIPRAVUJE
OKOLNOSTI..**

Svedectvo svojho
rehoľno-misijného
povolania ponúka
Frť. Tomáš Baleja, SVD

List z misíí

názov: **MISIA ZIMBABWE**

Krátky rozhovor s našim
P. Kamilom Kočanom, SVD
o jeho misii v Afrike
pripravil Frť. Gorazd
Kohút, SVD

Mladý MISIONÁR

Ročník XXI., č. 1
Vydávajú semináristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava - Petržalka

e-mail:

mladymisionar@gmail.com

Internet:

www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

Frť. Stanislav Orečný, Frť. Peter Fillo,
Frť. Tomáš Gerboc, Frť. Matej Reiner,
Frť. Juraj Begany, Frť. Michal Vrták,
Frť. Gorazd Kohút, Frť. Milan Toman,
Ingrid Petřeková, Martina Bučeková,
Magdaléna Majdaková;

Jazyková úprava:

Michal Vrták, SVD

Grafika časopisu:

Milan Toman, SVD

Grafika obálky a plagátu:

Tomáš Gerboc, SVD

Foto plagátu a obálky:

Archív SVD - Zimbabwe

Kresba:

Michal Žák

Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

2 ÚVODNÍK	20 LIST Z MISÍÍ
6 POVOLANIE	22 ZO ŽIVOTA SV. ARNOLDA
4 AKO VYKROČÍŤ	24 ROZHOVOR
10 CESTA VIERY	27 PROVINIE SVD...
14 OČAMI LAIKA...	30 REPORTÁŽ, HUMOR...
16 LEN JEDNU OTÁZKU	32 HÁDANKA, DOBRODINCI
18 PLAGÁT	34 FOTORIPORT

” Vitajte!“ Toto pozvanie sa hlási v každom meste či obci, cez ktoré prechádzame autom. Hlási sa v akomkoľvek podniku, či v obchode. Veľmi milé... aj preto mi zároveň dovoľ, aby som Ťa pozvala do čítania tejto novej rubriky, ktorú chcem zamerať na povzbudenie vo viere, a na to, ako sa nebať robiť kroky viery! Ideme na to? Si pripravený? Lebo ja áno.

OKIENKO
S MAŤOU
BUČEKOVOU

Čomu **VERÍŠ?**

Na začiatok by som sa chcela s tebou pozdieľať so skúsenosťou, ktorá sa mi nedávno prihodila.

Isto poznáš ten stav, keď si v depresii, veci sa nehýbu a ty sa cítiš ako tebou hýbu negatívne emócie typu: *nikto ma nemá rád, Boh sa o mňa nezaujíma, som tu zbytočne, všetko sa len kazí, neviem sa zamestnať* a pod. To je cesta ako upadnúť do depresie, smútku, beznádeje, frustrácie a pritom túžiš iba po jednom; nech príde svetlo, a nech sa menia veci, ktoré dlho stáli.

Niečo podobné som zažívala aj ja. Ak som ráno vstala do „depky“, čo myslíš, aký bol môj postoj a celý môj deň? Presne tak. Depresívny, znechutený a nič ma nebavilo. Celý deň sa niesol v tlaku, v obavách, frustráciách z budúcnosti, pretože som mojim zrakom nevidela žiaden zázrak, žiadne

zlepšenie. A to spôsobovalo, že som nemala vôbec žiadny dôvod na radosť.

Až raz, keď som sa šla modliť (odporúčam, aby si si každý deň vyhradil čas na osobnú modlitbu), bola som od začiatku ako vo zveráku. Roztržitá, nesústredená, a moja myseľ bola nastavená už na to, čo budem robiť ďalej. Lenže nechcela som to nechať iba tak. Ved' ak sme Božie deti, zaslúžime si predsa to najlepšie! Ja toto bezradostné prežívanie neprijímam!

A bolo potrebné ísť ešte hlbšie. A tak som začala Bohu vyznávať moje pocity a emócie, a to, ako som ich prijala do svojho života.

A práve pri tejto modlitbe som pochopila jednu vec: Uverila som svojim pocitom a príliš často som na ne dala. Dovolila som, aby ma ovplyňovali a dovoľím si povedať, že som im dovolila, aby si urobili u mňa prýbytok.

Náš život nemajú riadiť naše pocity, to, ako sa cítíme, či to, ako sa máme. Ale sme iba ľudia. Omylní, ovplyviteľní, zraniteľní, hľadajúci, čo niekedy spôsobí, že miesto toho, aby sme sa zamerali na Boha, zapodievame sa samými sebou. Cítíme sa ako tí najzraniteľnejší, zanechaní či opustení, nikto sa o nás nezaujíma a podobne. Lebo toto je akože realita. Obišli sme to, čo nám hovorí Boh, pretože sme tak ubolení a utrápení, že cez túto bolesť nedokážeme vidieť či počuť Boha.

Ako reagujeme na stať z Písma: „*Ved' ja poznám zámer, ktorý mám s Vami - hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia: dám Vám budúcnosť a nádej.*“ (Jer 29,11)

Božie slovo je teda jasné a nemenné. Ale postavme si ho vedľa našich pocitov, postojov, nášho prežívania a našich starostí. A spýtajme sa, čo prevažuje? Sú to naše obavy, strachy, neistoty alebo je to niečo viac?

Do toho rána, kým som sa rozhodla, že chcem ísť ďalej, nakoľko sa už nechcem mať „zle“, prevažovali namiesto Božieho

zaslúbenia moje pocity. Pretože ak nevidíme, že sa niečo hýbe, neveríme. Viera sa však neznesie s nevierou. Buď veríme alebo nie. Skratky či výhovorky tu neplatia.

Neviem, aký čas práve zažívam... ale poviem ti jedno. To isté prežíval aj Ježiš. Keď bol na púšti a bojoval so zlým, alebo keď sa cítil opustený apoštolmi. Myslím, že prežíval omnoho väčší tlak, ako ja alebo ty. Vedel kvôli komu prišiel a vedel tiež to, aký zámer má s Ním Otec. A ten príbeh našej spásy je nám dobre známy.

Možno sa cítíme ako vo Veľkom týždni. V očakávaní zmeny. Ale dobrá správa je: Ježiš aj napriek smrti VSTAL! Smrť ho nemohla zväzovať, ale práve naopak, On nad ňou triumfoval!

Buď k sebe úprimný! Naozaj si skús v sebe pomenovať, čomu si doteraz veril, resp. čoho si sa obával a pozvi Boha do svojej situácie. Tým naozaj nič nepokazíš. A tiež pokús svoju situáciu živiť aj citátni z Božieho slova.

Už dlho bola tvoja viera neaktívna! Je načas ju oprášiť a znova začať veriť Bohu viac ako svojim pocitom.

MAĽA BUČEKOVÁ

PRACOVALA V ROZHLESE I V TELEVÍZII, PRAVIDELNE PRISIEVALA DO ČASOPISU NAHLAS A JE AUTORKOU KNIHY: VYSKOČ Z AKVÁRKA! ...LEBO TY TO DÁŠ!!!, V KTOREJ MÔŽU NÁJSŤ POVZBUDENIE AJ TÍ MLADÍ, KTORÍ PREŠLI NEJAKOU ANIMÁTORSKOU ŠKOLOU ČI VEDÚ MALÉ SPOLOČENSTVÁ, NO ZÁROVEŇ SA IM ZDÁ, ŽE PREŠĽAPUJÚ NA MIESTE A AKOSI NEVEDIA, ČO ĎALEJ. VO SVOJEJ KNIHE SA S ČITATEĽOM DELÍ O JEJ ŽIVOTNÚ SKÚSEŇ Z HĽADANIA CESTY S JEŽIŠOM. V NAŠOM ČASOPISE SA BUDE S NAMI DELIŤ O JEJ POSTREHY NAD ŽIVOTOM S KRISTOM.

Drahí priatelia, ako iste dobre viete, tento rok v Cirkvi slávime ako Rok zasväteného života. Zasvätené osoby - biskupi a rehoľníci - sú nanovo pozvaní nielen d'akovať za zasvätený život, ale aj prehlbovať svoje totálne zasvätenie Bohu. A všetci členovia Cirkvi sú pozvaní tešiť sa z tohto daru a d'akovať zaň. Rok zasväteného života je teda obnovou pre celú Cirkev a nielen pre zasvätené osoby.

Znovu začať u Krista

(Cirkev a zasvätený život 1)

Môžeme sa pýtať:

Na čom máme postaviť túto obnovu? Čím treba začať? Odpoveď je, ako svedčia celé dejiny kresťanského života, veľmi jednoduchá. Je potrebné **znovu začať u Krista**. Na túto tému vydala Kongregácia pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života v roku 2002 inštrukciu, ktorá má rovnaký názov: *Znovu začať u Krista*.

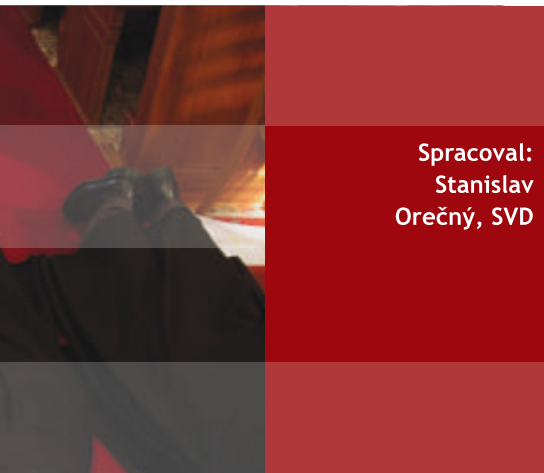
Tento dokument vyjadruje zasväteným osobám uznanie a vďačnosť za žitý zasvätený život, ale tiež jasne pomenováva konkrétne problémy i ťažkosti zasvätených; súčasne ponúka viaceré impulzy

a povzbudenie, ako obnoviť a prehĺbiť život zasvätený Otcovi, Synovi a Duchu Svätému. Vrelo vám všetkým odporúčam, aby ste si tento dokument prečítali.

V tomto prvom uvažovaní, nad témou **Cirkev a zasvätený život**, by som sa chcel zamýšľať nad niekoľkými bodmi, ktoré ma oslovili pri čítaní tohto dokumentu. Taktiež nad mojimi osobnými impulzmi, nad ktorými premýšľam, a ktoré vkladám do modlitby.

Znovu začať u Krista je výrok, ktorý nehovorí nič nové, a predsa táto výzva nikdy nebude starou či neaktuálnou. Zvlášť pre zasvätené osoby. Čo to teda pre zasvätených znamená?

Spracoval:
Stanislav
Orečný, SVD

Inštrukcia nám v 22. bode, s primeranou vážnosťou, hovorí: „Znovu začať u Krista teda znamená znovu nájsť prvotnú lásku, iskrú inšpirácie, ktorou sa začalo nasledovanie. Primát lásky patrí jemu. Nasledovanie je len odpoveďou lásky na Božiu lásku. Ak milujeme, tak 'pretože, on prvý miloval nás.' (1Jn 4,10.19) To znamená, že je potrebné uvedomiť si tak hlboko svoju osobnú lásku, ktorá – ako vidíme na apoštolovi Pavlovi – ho viedla k tomu, že povedal: 'Kristus ma miluje a vydal seba samého za mňa.' (Gal 2,20) Iba vedomie toho, že sme predmetom nekonečnej lásky, nám môže pomôcť prekonať všetky osobné problémy i problémy našich inštitútov.“

Nemôžeme byť totiž ani tvoriví, ani schopní obnovy svojej rehoľnej spoločnosti, ani navrhovať nové pastoračné vízie, ak sa necítíme celkom milovaní touto láskou, ktorá je osobná, ktorou je Boh. Práve táto láska nás robí silnými a odvážnymi. Naplňa nás smelosťou a umožňuje nám vsadiť všetko, celý svoj život. Zčať u Krista pre nás znamená: „stotožniť sa s ním prijatím jeho myšlienok a spôsobu života; je to život, ktorý sa dáva ovládať Kristovi, ktorého sa dotkla Kristova ruka, zasahuje doň jeho hlas a posilňuje ho jeho milosť.“

(1) Znovu začať u Krista znamená uvedomiť si a prežívať svoju identitu. Najprv identitu Bohom milovaného syna či dcéry, a potom identitu Bohu zasvätej osoby.

Bratia a sestry, sami iste viete, že toto je základ pre celý náš kresťanský život. Na uvedomelej identite milovaného Božieho dieťaťa stojí a padá všetko. Kto neprežíva, či neverí pravde, že je Bohom milovaný za každých okolností, neprežije naplno ani identitu zasvätej osoby. Pretože ako môžeme celkom zasvätiť život Tomu, o ktorom neverím, že ma bezvýhradne miluje a drží vo svojich rukách? Nemôžem, je to len ilúzia.

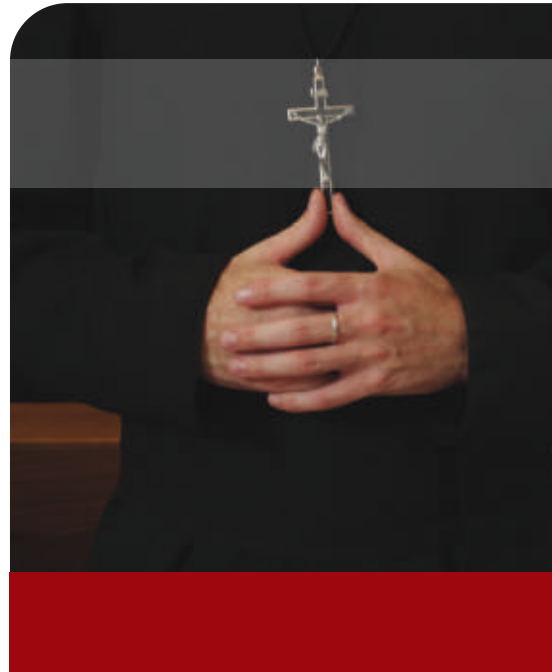
Sľuby, ktorými sme sa zasvätili Bohu nás zaväzujú žiť podľa evanjeliových rád, dodávajú odpovedi na Božiu lásku radikálnosť: Čistota rozširuje naše srdce podľa šírky Ježišovho srdca a uschopňuje milovať, ako on miloval. Chudoba nás oslobodzujú od otroctva vecí a umelých potrieb, ku ktorým nás vedie konzumná spoločnosť, a umožňuje nám objaviť Krista, jediný poklad, pre ktorý sa skutočne oplatí žiť. A poslušnosť vkladá celý život úplne do jeho rúk, aby ho On uskutočnil podľa Božieho zámeru a urobil z neho majstrovské dielo. Preto treba mať odvahu na veľkodušné a radostné nasledovanie Krista.

Našou úlohou je kráčať v Kristových šľapajach a nechať zažiariť Kristov životný štýl skrze zachovávanie evanjeliových rád. A to na znamenie prítomnosti Kristovej lásky uprostred ľudstva; na posilnenie vernosti celého Kristovho tela; na budovanie svätosti celého Božieho ľudu. No keď máme nechať zažiariť Krista v našich životoch na celý Boží ľud, sami potrebujeme byť naplnení Ním samým. Naša identita milovaného Božieho dieťaťa a zasvätenia Bohu vyplýva z ponorenia do života Najsvätejšej Trojice: sme deti Otca, bratia Syna a chrámy Božieho Ducha. Pravda dobre známa, ale stále z nej možno čerpať.

(2) Znovu začať u Krista znamená v programe dňa i v rebríčku hodnôt dať duchovný život – vzťah s Bohom – na prvé miesto.

Naše komunity potrebujú na prvé miesto klásť duchovný život, aby naše spoločenstvo a aby všetky reholné spoločenstvá, boli ozajstnou školou evanjeliovej duchovnosti. Zasvätený život si vyžaduje obnovené úsilie o svätosť, ktorá v jednoduchosť každodenného života smeruje k radikalizmu reči na vrchu. Náročnej láske, ktorá sa prežíva v osobnom vzťahu k Pánovi, v spoločenstve bratov, v službe všetkým ľuďom. Výzva nájsť v duchovnom živote znovu vlastné korene otvára cestu do budúcnosti.

Skutočný duchovný život si vyžaduje od každého z nás, hoci v rozličných okolnostiach, aby pravidelne, každý deň, venoval primeraný čas hlbokému ponoreniu sa do tichého rozhovoru s Tým, od ktorého vie, že ho miluje, aby s Ním prežíval svoje životy a prijímal svetlo na pokračovanie v každodennej ceste. Je to úloha, ktorá si vyžaduje vernosť. Niekedy si vyžaduje vernosť v osobnej i liturgickej modlitbe skutočné úsilie nenechať sa pohltiť príliš mnohými aktivitami. Inak nie je možné prinášať ovocie. Ako povedal Ježiš v podo-

benstve o viniči: „Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne.“ (Jn 15,4)

Realitou je, že zasvätený život pozná aj úklady vlačnosti v duchovnom živote, vzťahovanie sa preberania svetských hodnôt a konzumnej mentality. Komplexnosť plnenia rôznych úloh, ktoré si vyžadujú nové sociálne potreby a pastoračné výzvy, spolu s pokušením o maximálnu účinnosť a aktivitu, predstavuje nebezpečenstvo, že sa zastreje evanjeliový pôvod a oslabia sa duchovné motivácie. Prevaha osobných plánov, nad projektmi komunity, môže hlboko narušiť bratské spoločenstvo. Ale aj jednotlivca samého to dokáže postupne odviesť od nasmerovania na Boha, pre ktoré sa kedysi rozhodol.

V podmienkach, v ktorých prevláda rýchlosť, povrchnosť a aktivizmus, potrebujeme pokoj a hĺbku, lebo Boha inak nespoznáme a bude okolo nás prechádzať nepo-

všimnutý. Spoznať Pána „si vyžaduje pohľad viery, ktorý sa dá získať cez návyk čítania Božieho Slova, cez sviatostný život, cez modlitbu a najmä cez skutky lásky.“

(3) Znovu začať u Krista znamená budovať opravdivú komunitu, skutočné spoločenstvo.

Ťažká a náročná úloha, ale nie nemožná. No ak chceme byť a zostať verní Božiemu plánu a odpovedať na veľké výzvy sveta, do ktorého nás poslal Boh, ktorý je Trojicou, spoločenstvom, stojí pred nami veľká výzva; urobiť z Cirkvi dom a školu spoločenstva. Od zasvätených sa očakáva jasný príspevok k tejto úlohe celej Cirkvi, a to kvôli ich špecifickému povolaniu k životu spoločenstva v láske. Zasvätené osoby musia šíriť spiritualitu spoločenstva.

Svätý Ján Pavol II. hovorí, že: „*Spiritualita spoločenstva, to je predovšetkým zameranie pohľadu srdca na tajomstvo trojediného Boha, ktorý v nás prebýva a ktorého svetlo treba vnímať aj na tvári na-*

šich bratov a sestier vedľa nás... Spiritualita spoločenstva je aj schopnosť vidieť v druhom predovšetkým pozitívne prvky, aby sme ho prijímali a hodnotili ako Boží dar; vedieť bratovi urobiť miesto a niesť si vzájomne bremená. Bez tejto duchovnej cesty by vonkajšie prostriedky len veľmi málo osožili spoločenstvu.“

Vidíme a žijeme, drahí priatelia, reálnu skúsenosť, že znovu začať u Krista nie je ľahká a čisto ľudsky zvládnuteľná výzva. Avšak v napojení na Trojicu, na Boha ako komunitu, ktorého prijmem ako prameň, stredobod a cieľ nášho života, je táto výzva nielen možná, ale nevyhnutná pre náš život. Je to dennodenná výzva.

A tak každé ráno, keď otvoríme oči, nehovorme len: „Bože, ako by som si ešte pospal.“ Ale povedzme ešte: „Bože, dnes znovu začínam u Teba. Len vtedy má môj život zmysel.“

***

Text: Tomáš Baleja, SVD;
Foto: Lukáš Poláčik,
Ingrid Petřeková;

BOH pripravuje okolnosti....

V jednej knihe od autora Maxa Lucada s názvom *Zvládneš to*, autor venuje pozornosť Jozefovi Egyptskému a problémom, ktoré v živote prežíval. Zastavil som sa pri jednej myšlienke, v ktorej píše: „Boh pracuje aj vtedy, keď my nič nerobíme alebo odдыхujeme. Myslíme si, že sa náš problém nerieši a všetko akoby stojí. No Boh zatiaľ pracuje a pripravuje okolnosti...“

Pri týchto slovách som si spomenul na chvíle v mojom živote, keď som vnímal, že sa nič veľké nedeje. Na chvíle, keď som riešil svoje povolanie do zasväteného života. A až spätne prichádzam na to, že Boh pracoval a naozaj pripravoval okolnosti...

Bolo pár dní pred Zeleným štvrtkom a my, malí miništranti, sme sa každý rok dohadovali, kto pôjde v tento deň do Nitry na svätenie olejov. Mohlo nás ísť len

pár, pretože sme nemali toľko miest. Tak dohoda bola taká, že tí čo sa nezestia do auta tento rok, pôjdu nabudúce. Nevieť ako som to robil, ale podarilo sa mi tam chodiť každý rok. Buď niekto nemohol ísť alebo si to rozmyslel. Bol to pre mňa vždy veľký zážitok, vidieť veľa kňazov a zároveň si spraviť výlet. Do Nitry som sa vždy tešil a noc pred tým som nemohol od radosti zaspať. Jednoducho to bol, a stále je, jeden z mojich najobľúbenejších dní

v roku. A práve na Zelený štvrtok som začínal cítiť túžbu stať sa kňazom. Bol som však na to ešte malý a zdalo sa mi to veľmi vzdialené a neisté.

Postupne som rástol a táto túžba vo mne začala vyprchávať. Keď som mal asi 14 rokov prestal som miništrovať, lebo som tam bol najstarší a nikto z mojich rovesníkov už neminištroval. To bol asi ta-

„CHCEM SA STAŤ
KŇAZOM,
LEN MI DAJ SILU
A MILOŠŤ.“

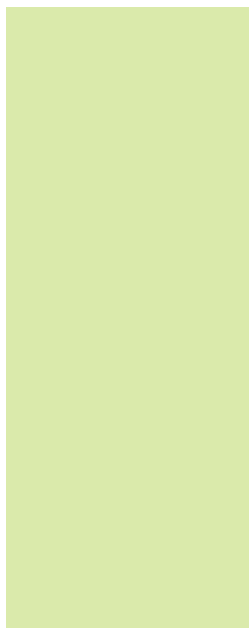
ký rok, či možno dva, keď som trucoval a prestával som pravidelne chodiť do kostola. Jednoducho prišlo obdobie puberty. Nastal čas poslať prihlášku na strednú školu a dostal som sa do Žiliny na stavebnú priemyslovku. Začiatky boli pre mňa ťažšie pre nové učivo, väčší počet zadaní a domácich úloh. Vtedy, keď som sa trápil nad množstvom povinností. Uvedomil som si, ako málo chodím na sväté omše. Tak som začal chodiť častejšie do kostola, pretože som tam mohol čerpať silu a bojovať s mojimi hriechmi a chybami. Jednoducho, Boh ma akoby začal ťahať naspäť k sebe, no nevedomoval som si to. Vo farnosti sa vytvorila skupinka mladých, ku ktorej som sa pridala a zistil som, že sú fajn a opäť som začal miništrovať. Školu som úspešne dokončil a zmaturoval som. Otázkou bolo, čo po maturite? Myšlienku na kňazstvo som odmietal a na prírodovedný odbor som nemal základy, keďže som mal technické zameranie na strednej. Tak ma zobrali na

vysokú školu do Žiliny, kde som študoval na Stavebnej fakulte odbor dopravné plánovanie. No čoraz častejšie som si uvedomoval, že to nie je to, čo by som chcel v živote robiť. Tak som čakal, ako to so mnou celé dopadne.

V tomto čase na ceste môjho povolania som stretával veľa ľudí žijúcich alebo vyskytujúcich sa v mojom okolí, ktorí mi ukazovali správny smer. Mnohí sa ma pýtali či sa nechcem stať kňazom, ale ja som vždy radšej povedal nie. Asi najväčšiu zásluhu na mojom povolaní má moja stará mama, ktorá sa vždy modlila za to, aby som sa stal kňazom. Ja som jej to vyhovárал a bránil som sa. No vo vnútri sa moje povolanie znova začalo prebúdzat.

V prvom roku na vysokej škole sme sa jedného dňa dozvedeli, že nášmu odboru končí akreditácia a v druhom ročníku na jeseň 2009 nám povedali, že odbor musia zrušiť, ale môžeme prestúpiť na iný. No ja

som vedel, že pokračovať na inom odbore nechcem. V tomto čase moja starká začala byť čoraz slabšia a okrem iného, mala veľké problémy so srdcom. Tak sme sa v rodine rozprávali o tom, ako to budeme riešiť, pretože aj keď mala dedka, bolo potrebné, aby pri nej niekto bol. Tak som sa rozhodol, že si vybavím opatrovanie na pol roka a potom si dám prihlášku na inú školu. Toto bol čas, kedy som naozaj vážne začal riešiť svoju budúcnosť a už som si vedel predstaviť i môj vstup do rehole a kňazské povolanie. Pozeral som si na internete rôzne rehole, ale nijaká ma tak neoslovovala ako Spoločnosť Božieho Slova (my verbisti).

V zime do Terchovej chodievali na lyžovačku bratia verbisti a tak som sa s nimi stretával a trochu rozprával aj o povolani a bol som častejšie v ich spoločnosti. Naposledy to bolo začiatkom februára 2010. Postupne ten volajúci hlas začal byť silnejší a jasnejší a tak som si povedal: „Bože ak chceš pôjdem, len to nejako zariad' s opatrovaním babičky a daj

mi aj odvahu urobiť pevné rozhodnutie. Jednoducho, zariad' tie veci.“

Prihlášky k verbistom sa vtedy podávali do konca marca, ale ja som si myslel, že do konca apríla. Bol som v kontakte s niektorými spolubratmi a preberali sme moje povolanie. Nikomu z rodiny som o tom nepovedal, vedeli to iba niektorí spolubratia.

Blížila sa Veľká noc a znova bol Zelený štvrtok. Vtedy naša farnosť Terchová začala patriť do novej Žilinskej diecézy, tak sme boli na svätení olejov v Žiline. Otec biskup sa dozvedel, že niekto z Terchovej chce ísť k verbistom (neviem od koho) a spýtal sa na to nášho vtedajšieho farára P. Halamu, SVD. Keď som s ním šiel autom naspäť do Terchovej povedal mi o rozhovore s otcom biskupom. Cítil som sa trápne, môj farár sa to dozvedel od iného človeka ako odo mňa, a vlastne, ja som ešte ani rozhodnutý nebol! Tak som mu povedal, že nad tým uvažujem a on ma povzbudil... To však nebolo všetko. V ten deň mi volal spolubrat Igor, že prihlášky sa posielajú do konca marca a nie do konca apríla ako som si

myslel a už v ten deň bolo 1. apríla. Mal som sa teda rozhodnúť čo najrýchlejšie. Tak teda Zelený štvrtok roku 2010 sa u mňa vyznačoval veľkým bojom medzi Áno a Nie. Povedal som si, že sa rozhodnem večer. Svätá omša skončila a po nej nasledovala adorácia – hodina pravdy. Prišiel som pred Pána Boha, a po krátkom zvažovaní som mu dal svoju odpoveď: „*Chcem sa stať kňazom, len mi daj silu a milosť.*“ Napätie zo mňa razom opadlo a cítil som pokoj a radosť. Po adorácii som v rýchllosti zavolať P. Kušnírovi a Igorovi, či ma ešte prijímú.

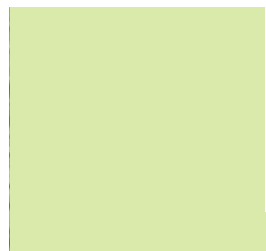
Potom prišla otázka ako to oznámiť našim doma a starým rodičom. Ale hlavne mojej starkej. Rodičia to prijali dosť dobre, aj keď to bolo pre nich ťažké. Vedel som, že moja rodina mi v tomto nechávala úplnú slobodu, za čo im ďakujem. Postupne to vedela skoro celá rodina, a keď starkú prepustili domov z nemocnice oznámil som to aj jej. Povedala mi: „*Ale si to poriadne premysli, nie aby si si z Pána Boha robil srandu,*“ a potom si od radosti trochu poplakala. Mal som s ňou veľmi dobrý vzťah. Toto jej odporúčanie si často pripomínam, aby som svoje povolanie a sľuby nebral len tak, pretože je to sľub Bohu. Postulát v Nitre som mal začať 15. júla 2010. Starká zomrela 10. júna. Splnila si poslanie a to, po čom túžila a za čo prosila, bolo vyslyšané.

Nastúpil som teda do postulátu a 7. septembra do ročného noviciátu vo Vidinej. Po prvých sľuboch som študoval 3 roky v Bratislave a teraz som na pastoračnej praxi v Novom Hrozenkove na Morave. Ani neviem ako, a od môjho rozhodnutia uplynulo 5 rokov. Za celý čas som ani

raz neľutoval svoje rozhodnutie. Aj keď som najskôr musel niečo zanechať, niektoré veci a záľuby, zistil som, že v reholi sa mi ich dostalo ešte vo väčšej miere a ešte viac som mohol rozvinúť svoje talenty. Na začiatku môjho rozhodovania som prosil Boha nech to všetko ohľadom môjho povolania zariadi. A naozaj, s odstupom času vidím, že to zariadil najlepšie ako sa dalo. Ďakujem mu za všetky chvíle a miesta, kde môžem byť, pretože všade mi pripravuje niečo nové a pekné. Ďakujem tiež za moju rodinu a za všetkých, ktorí mi na tejto ceste pomáhajú a podporujú ma modlitbami. Z mojej skúsenosti môžem potvrdiť, že duchovné povolanie prináša veľa požehnaní. Nielen zasväteným, ale aj celej rodine. A preto som presvedčený aj o tom, že Boh riadi život človeka a pripravuje okolnosti, aj keď človek odpočívá alebo si myslí, že sa nič nedeje.

Pripravený na trojkraťovú zbiereku alebo misie v Afrike?

Dostala som otázku:

„Ako vnímaš osoby
zasväteného života?“

Text: Magda Majdáková

Ilustračné foto: Tomáš Gerboc, SVD

Moja odpoveď na túto otázku prešla počas posledných rokov veľkými zmenami. A mohli by sme poznamenať, že dost' prudkými. Ešte pred šiestimi rokmi som si myslela, že svätosť je luxus, ktorý si môžu dopriať len niektoré výnimočné osoby, ktoré sa rozhodli odovzdať celý svoj život Bohu. Dnes viem, že pozvanie k svätosti je tu pre všetkých.

Spomínam si, ako som prvýkrát zvonila na dvere našej farnosti, vyzbrojená tisíckami otázok, na ktoré som vyžadovala presné odpovede od nášho staručkého kňaza. Bolo to v čase, keď som sa s Bohom ešte len zoznamovala a hľadala som si svoje miesto v Cirkvi. Dnes sa na tom smejem, ale vtedy, tých pár minút čakania pred dverami fary, bol mojím najväčším problémom obyčajný pozdrav. Seriózne som uvažovala nad tým, či bude stačiť podanie ruky alebo je potrebný aj nejaký hlboký úklon. Našťastie keď sa roztvorili dvere obmedzila som sa len na nervózne žmolenie rúk a skromné „Dobrý deň.“

Totizto moja vtedajšia predstava o zasvätenom živote bola založená na spôsob akejsi dielne, do ktorej vchádzajú kandidáti, či kandidátky. Tí sa potom prostredníctvom ich „zázračného“ povolania a poslania od Boha menia na krotiteľov ľudských duší, ktorí sa cez deň modlia a po nociach čítajú diela mystikov.

Všetky moje ideály či predstavy sa rozplynuli, keď som začala študovať teológiu na univerzite a ocitla som sa v každodennom kontakte so zasvätenými osobami. Zrazu boli všade. Za katedrou, na študijnom oddelení i schúlení v laviciach. Postupne som zisťovala, že sú poskladaní z mäsa a kostí, obdarení vlastnou vôľou a sebestačnými vrtochmi. Občas boli strapatí, bledí, nedochvilní, s nedostatkom spánku či bolesťami hlavy. Inokedy veľmi živí, veselí s neutíchajúcim smiechom. Nikdy som im nad hlavami nevidela poletovať červenolícich anjelov, ktorí by im každú chvíľu leštili svätožiaru. Neboli výsledkom sériovej výroby. Naopak, Boh pri každom z nich použil inú kombináciu kvalít.

Dnes viem, že nemajú nalinkovanú cestu s odstránenými prekážkami a bez nepredvídateľných okolností. Dokonca sa nevyhnú ani nezgodám medzi sebou. Ich život je vytvorený z každodenných námah, ťažkostí i bolestí. A rovnako ako mne, aj im Boh často mení plány. Je nekonečne veľa Pánových ciest, ktorými si ich k sebe pritiahol, no predsa na nich vnímam niečo, čo majú spoločné – radosť. Niekedy si

myslím, že im tá radosť slúži ako vnútorná pohonná hmota. Moja starká hovorievala, že kto veľa miluje často sa usmieva. A dovoľujem si povedať, že napriek ťažkostiam, ktoré majú, ich radosť nemizne. Občas majú oči plné slz, ale nikdy som ich nepočula hundrať. Ktovie, možnože je v nich predsa len niečo „viac“, ale to už musí objavovať každý sám...

Som Bohu veľmi vďačná, že pravda je iná ako moja fantázia z minulých rokov a zasvätenie sa, nemení ľudí na bytosti z iného sveta. Žijú naďalej na zemi a nie v oblakoch. A ak aj miestami navštevujú nebo, tak pritom ne strácajú kontakt s pozemskou každodennou realitou. Myslím, že svet potrebuje kňazov, reholníkov a reholné sestry, ktoré svoje povolanie a službu neberú „len“ ako naliehavú a svätú úlohu, ale predovšetkým ako službu lásky, ktorá vychádza z ich hlbokého a ľudského presvedčenia o potrebe milovať.

Čo pre teba znamená

zasvätený život?

Spracoval: Peter Fillo, SVD

P. Igor Kráľ, SVD

Asi by som to charakterizoval tromi slovami: milosť, obeta a dobrodružstvo. Milosť v tom, že v zasvätení mi Boh ponúkol vo svojej добрote nezaslúžený dar patriť mu a byť mu k dispozícii. Obeta v tom, že tak ako každé rozhodnutie, aj toto prinieslo isté zrieknutia – mnohých, a to aj krásnych a lákavých hodnôt preto, aby som mohol žiť iné. A tu sa rodí priestor pre dobrodružstvo: pretože Láska je vo svojej kreativite často nepredvídateľná...

Jana Smutná, novicka SSps

Zasvätený život pre mňa znamená kráčať cestou štedrosti. Byť štedrá v láske, v sebadarovaní, v službe druhým a v odpúšťaní. Každý deň prekonávať svoje vlastné sebecťvo a oslobodzovať sa pre väčšiu lásku. Nesnažiť sa mať veci pod kontrolou, ale plne sa odovzdať do Božích rúk. Dôverovať Tomu, ktorý mi daroval život a stojí pri mne v dobrom i zlom. Všetko sa nanovo učí od Krista, ktorého štedrá a nesebecká láska sa nemení ani v čase keď prichádza bolesť a kríž.

Fr. Tomáš Baleja, SVD

Zasvätený život je pre mňa jednoznačne milosť a tajomstvo. Nevieť podľa čoho Boh vyberá ľudí pre túto cestu, ale viem, že spolu s odpoveďou žiť takýmto spôsobom, prichádza požehnanie v oveľa väčšej miere, ako som schopný chápať. Je to pre mňa škola, v ktorej sa mám čo najviac naučiť od svojho Učiteľa. On sám svojím životom učí čistote, chudobe a poslušnosti a je tým, ktorý dáva silu zostať verným.

P. Ján Halama, SVD

Reholný život je pre mňa radikálny prejav ľudskej potreby Boha. Potreba Boha je samozrejme najprirodzenejšou potrebou na svete. Avšak v celých dejinách bol potrebný tento radikálny prejav poukazovania na to, že Boh jediný uspokojí človeka. V dnešnej dobe, ako aj v prvých storočiach a po celé dejiny, sa človek uspokojil dočasne s tým, čo má a čím je a zistil, že je pustý. Reholný život, podľa mňa, je schopný poukázať na túto najhlbšiu potrebu človeka a tou je Boh.

Sr. Sára Tokarčíková, Sps

Život v zasvätení = život v láske k Bohu, k ľuďom a aj k sebe. Ide o odpoveď lásky na Lásku. V skutočnosti sa zasvätený život nelíši od života v manželstve alebo v slobodnom stave, ak nespomeniem výlučné nasledovanie Krista. To je výsada aj neodlučiteľnosť každého zasväteného života. Skutočnosť, že som rehoľníčka ešte neznamená, že mám zvládnutý život a že žijem dokonale Božím Slovom. Sama sa tejto láske učím a snažím sa sprítomňovať Boha v prostredí, kde som. V poslaní, ktoré mám. Zasvätený život pre mňa osobne znamená moje darovanie sa Bohu a Božie darovanie sa mne.

„Kto sa napije
z vody, ktorú
mu ja dám,
nebude žízniť
navěky.
A voda,
ktorú mu dám,
stane sa v ňom
prameňom
vody
prúdiacej
do večného
života.“

Jn 4,14

Pripravil: Gorazd Kohút, SVD
Foto: Viktor Németh; Archív SVD

Nadial'ku sa s nami porozprával Páter Kamil Kočan, SVD. Pochádza z dedinky Úľany nad Žitavou v novozámockom okrese. Od Nového roku 2012 pracuje v africkom Zimbabwe, kde bol vrámci našej rehole menovaný za dištriktného predstaveného.

Kamil, ako dlho si misionárom v Afrike a ako si prežil prvé týždne svojej misie?

Sú to tri roky, odkedy sa moje sandále prvý raz dotkli africkej zeme. V misii Zimbabwe som za tie roky nestihol veľa. Trochu sa porozhliadať, naučiť sa základy domorodého jazyka (ndebelčinu), spoznať zopár dobrých ľudí a zvyknúť si na tunajší každodenný, pomalý, život.

Aké boli tvoje predstavy, plány a očakávania, keď si odchádzal zo Slovenska?

Od začiatku som predpokladal, že budem pracovať v buši, kdesi ďaleko od hluku diaľnic a diskoték. Myslel som si, že budem poslaný k chudobným roľníkom a pastierom, žijúcim v malých okrúhlych domčekoch. Plánoval som, ako sa budem

prispôbovať ich životu, aby ma dokázali prijať medzi seba a tak mi dovolili ukázať im krásu evanjelia. Aké nádherné by to bolo!

Čo konkrétne by bolo fascinujúce na takomto spôsobe života?

Vstával by som s pastiermi a roľníkmi už na úsvite a hnal dobytok na pašu, pomáhal by som im siať kukuricu na poliach, chodil s nimi na dedinské zhromaždenia. Po večeroch by som sa s nimi zohrieval pri ohnisku, počúval ich rozprávky aj skutočné životné príbehy a s prváčikmi v napol schátratej základnej škole by som sedával, aby som pochopil zimbabwianske metódy učenia a zdokonalil sa v ich jazyku.

„Človek mieni, Pán Boh mení“, hovorí príslovie. Je tomu tak i s tvojimi predstavami o misii?

Veru áno, všetko dopadlo inak. Moji

predstavení mi prideliť misiu v druhom najväčšom meste tejto krajiny, v Bulawayo. Urobili ma kaplánom študentov univerzít a vysokých škôl, lebo tu chcú rozbehnúť špeciálny apoštolát. Som teda poslaný k takmer dospelým mladým ľuďom z bohatých rodín (vzdelanie v Zimbabwe nie je lacné), ktorí žijú v podnájme alebo v hranatých internátoch.

Áká je tvoja misia medzi akademickou mládežou?

Snažím sa prispôsobovať ich životu, aby ma dokázali prijať medzi seba a tak mi dovolili ukázať im krásu evanjelia. A aké nádherné to je! Prechádzam sa s nimi po uliciach dlho do noci, pomáhám im s ich školskými prezentáciami a projektmi, chodím s nimi na študentské večierky. Cez prestávky s nimi vysedávam na zábradlí, počúvam ich vtipy aj skutočné životné príbehy a s prvákmi na polorozostavanej univerzite sledujem vedecké prednášky.

Vidíš i konkrétne plody svojej práce

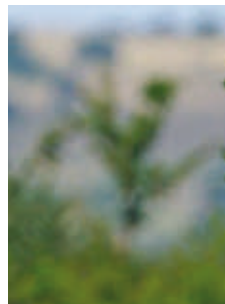
alebo sa viac cítiš v pozícii trpezlivého rozsievачa?

Ešte je priskoro hodnotiť túto misiu a ja netuším, či moja snaha prinesie dobré ovocie. Malé skupiny katolíkov s pár katechumenmi na každej škole mi dodávajú nádej. Ibaže svet ponúka mojim študentom mnoho vecí, lákavých a ničivých zároveň, kým Ježiš si hľadá cestu do ich vzácnych srdiec s ponukou pokornej lásky a večného šťastia.

Čoskoro prídeš na dovolenku. Aký je tvoj odkaz rodákovi, kým sa s nimi osobne stretneš?

Ubehli tri roky a to znamená, že je čas navštíviť na chvíľu rodné Slovensko. Takže, milovaní, ďakujem všetkým Vám, ktorí mi pomáhate pomáhať Ježišovi – Vašimi modlitbami, obetami a každou krátkučkou spomienkou na misionára medzi študentmi v meste Bulawayo. Dovidenia v lete! Žehnám Vám.

Ďakujeme za rozhovor a Tešíme sa na teba!

Sv. Arnold Janssen

Rozhodnutie

Spracoval: Juraj Begany, SVD

V posledných číslach svojho časopisu som si začal uvedomovať, aké sú potrebné misie medzi pohanmi. Časopis sa čoraz viac venoval misiám. Začal som písať ďalšie články o misiách a o ich potrebe v celom svete. Možno to bolo odvážne, ale začal som pozývať kňazov a seminaristov do misií a do výstavby misijného domu pre misijných kňazov v Nemecku. Táto výzva z môjho časopisu pomaly nadobúdala reálny rozmer. Ja osobne som nechcel založiť seminár. Chcel som len sprostredkovať dobrodenia pre potreby misií. A tak som neustále cestoval a využíval všetky možnosti, aby som nazbieral čo najviac materiálu pre svoj časopis.

Raz som sa dopyčul, že prišiel na návštevu do Neuwerku apoštolský prefekt z Hongkongu. Rozhodol som sa, že sa s ním pôjdem pohovárať o potrebách pre misie vo svete. Zhovárali sme sa po francúzsky. Na záver nášho stretnutia prišla reč aj na potreby nemeckého misijného seminára. K tejto téme sa pripojil aj farár Dr. von Essen, ktorý by sa aj sám dal na založenie misijného domu v Nemecku, avšak s Dr. von Essenom sme mali rozdielne povahy a to prekážalo našej spolupráci. Toto bolo dôvodom, prečo sa nám spoločne nepodarilo založiť misijný dom v Nemecku. No tieto nezhody zmenili aj môj postoj k založeniu takéhoto

domu. Mons. Raimondi mi pomohol zbaviť sa doterajších predstáv, že ja osobne sa nemôžem podieľať na založení misijného seminára, pretože som si myslel, že nemám misijné povolanie a do misií ani nepôjdem. Biskupské povzbudenie znelo: „Ak ho nemá kto založiť, založte ho vy!“ A tak boli kocky hodené.

Toto rozhodnutie úplne zmenilo moju životnú cestu. Čoraz viac som túto záležitosť ponáral do modlitby, ale aj som začal pracovať na technickej stránke tohto inštitútu, keďže som bol zdatný matematik. Uvedomoval som si, že misijný dom nemôžem založiť v Nemecku, pretože štátne zákony sú nastavené proti takýmto aktivitám. Preto sa najvhodnejším miestom pre jeho založenie stalo Holandsko. V misijnom dome mala prebiehať formácia mladých misionárov a pre štúdium by nebolo ani príliš vhodné, aby sa nachádzal vo veľkom meste. A tak 21. septembra 1874 som odcestoval do Holandska neďaleko hraníc, aby som hľadal

vhodný objekt. V mestečku Tegelen, len asi 5 km od nemeckých hraníc, som našiel jeden objekt, ale neskôr som sa rozhodol kúpiť iný dom, a to hostinec Ronck v Steyli. Nachádzal sa priamo pri kompe cez rieku Mass.

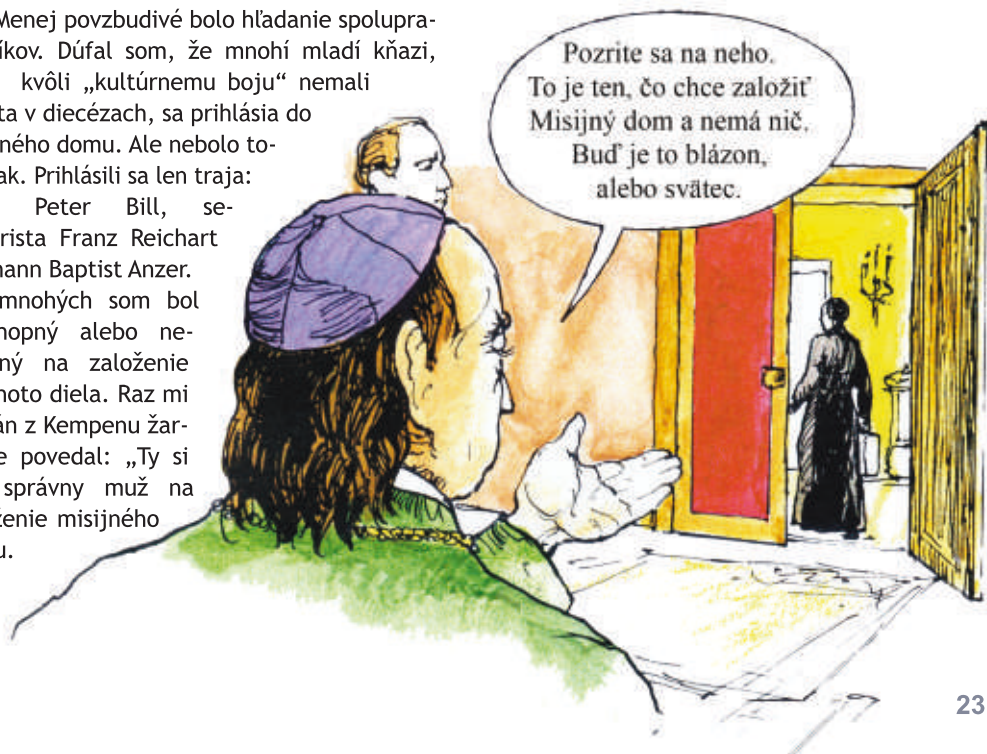
Mnohí mi v rozhodnutí založiť misijný dom pomáhali, no boli i takí, ktorí na mňa udivene zazerali. Našlo sa však veľa dobrodincov, na ktorých nemožno zabudnúť. Darovali mnoho peňazí a nemálo sa obetovali, aby umožnili vznik tohto diela. Napríklad v januári 1875 vyšiel článok v berlínskych novinách Germania o pripravovanom misijnom dome. Dostal som povolenie od svojho biskupa naplno sa venovať tomuto dielu mimo jeho diecézy.

Začal som navštevovať aj ostatných biskupov v Holandsku, Nemecku a Rakúsku. Tým, ktorých som nemohol osobne navštíviť, som napísal okružný list. V ňom som opísal svoje plány, týkajúce sa založenia misijného domu a prosil som o ich požehnanie. Hoci som sa nejaval ako muž obdarený nejakými zvláštnymi schopnosťami, získal som 32 biskupských odporúčaní, ktoré boli pre mňa jedny z mnohých povzbudení od Pána v tomto čase.

Menej povzbudivé bolo hľadanie spolupracovníkov. Dúfal som, že mnohí mladí kňazi, ktorí kvôli „kultúrnemu boju“ nemali miesta v diecézach, sa prihlásia do misijného domu. Ale nebolo tomu tak. Prihlásili sa len traja: farár Peter Bill, seminarista Franz Reichart a Johann Baptist Anzer. Pre mnohých som bol neschopný alebo nevhodný na založenie takéhoto diela. Raz mi kaplán z Kempenu žartovne povedal: „Ty si ten správny muž na založenie misijného domu.“

Po prvé, si dostatočne tvrdohlavý; po druhé, si naozaj nábožný; a po tretie, si aj dostatočne nepraktický.“ Od iného kňaza som sa dozvedel, čo o mne iní hovorili: „Bol u mňa ten blázon Arnold Janssen. Dal som mu 10 mariek, aby som sa ho zbavil.“

Ale ako môžeme vidieť, Pán priložil ruku k tejto vinici (k Spoločnosti Božieho Slova) a staral sa o ňu. Obdaroval ju svetlom slnka, dažďom i rastom. Nič si však z toho všetkého nemôžem pripisovať, iba ak slabé spoluúčinkovanie, ale ešte ani to nie je z mojich vlastných síl. Myšlienka založenia misijného domu nevyšla odo mňa. Nie je mojou zásluhou ani rozhodnosť a vytrvalosť uprostred všetkých ťažkostí, ani pomoc, ktorú sme dostali pri realizácii uprostred všeobecnej nedôvery voči dielu. Nebol som to ja, ale Pán, ktorý vzbudzoval povolania a jednotlivcom pomáhal, aby verne vytrvali vo svojich rozhodnutiach. Bol som nanajvýš iba semienkom v ruke rozsievачa. Hocikto druhý by bol vykonal to isté, čo aj ja, a možno by to vykonal aj lepšie.

Privítali sme

Spracovala: Ingrid Petřeková

V júni minulého roku k nám do komunity v Bratislave pribudli dvaja pátri: Hans z Indonézie a Mathias z Východného Timoru. V tomto čísle vám prinášame rozhovor s P. Hansom.

Mohol by si sa predstaviť našim čitateľom?

Volám sa Hans Dedyanto Ton, SVD. Narodil som sa v juhovýchodnej Ázii na ostrove Timor 1. júna 1984. Moja mama je žena v domácnosti a otec pracuje ako učiteľ na strednej škole, kde vyučuje matematiku a chémiu. Mám 2 bratov a jednu sestru.

Ako si vstúpil k verbistom?

Po skončení strednej školy som odišiel z Timoru na ostrov Flores, kde som vstúpil do SVD komunity v meste Ruteng-Manggarai.

A čo nasledovalo potom?

V roku 2003 som zložil prvé sľuby a do roku 2005 som študoval filozofiu. Potom som študoval 4 roky teológiu. Na pastoračnú prax som šiel na ostrov Sumba (leží južne od Floresu a západne od Timoru). Vysvätený za kňaza som bol na ostrove Flores 15. augusta 2011. Misijné určenie som dostal na Slovensko a môj život i moje srdce sú teraz na Slovensku. Avšak musím povedať, že slovanské krajiny ako Slovensko, Česko, Poľsko, či Rusko sú pre nás úplne cudzie a slovanské jazyky zase veľmi, veľmi komplikované. Prefekt v Indonézii mi povedal, aby som si z týchto krajín nejakú vybral. Ja som pôvodne zvažoval ako moje misijné určenie Kanadu, Jávu v Indonézii (iná provincia ako ostrov

Flores) alebo Kóreu. Ale dostal som Slovensko a v októbri 2013 som sa začal pripravovať na cestu do Európy.

Kedy si pricestoval na Slovensko?

Spolu s Mathiasom sme pricestovali 27. júna 2014.

Ako ti ide slovenčina?

Myslím si, že čítam lepšie ako hovorím. Slováci hovoria veľmi rýchlo a tak im ťažko rozumiem. Ak hovoria pomalšie, tak im potom aj viac rozumiem. Ešte náročnejšie však je rozumieť niekoho, koho som stretol po prvý raz.

Ako sa ti páči v Bratislave?

Viem, že Slovensko je moja budúcnosť, no musím sa tu však najprv zabývať. Je tu iná kultúra, iné prostredie, situácie, menej stromov... Všetko je iné.

Ako sa ti páči naša hudba alebo filmy?

Hudba sa mi páči. Pokúšam sa naučiť spievať po slovensky. Niektoré filmy, ktoré som videl v televízii, však boli v češtine. Pokúšam sa do nej započúvať.

Ako sa ti najlepšie učí jazyk?

Myslím, že keď sa rozprávame. Učiteľka či učiteľ v škole nás učia takú teóriu, že prečo sa čo povie a ako... Keď sa rozprávate, tak je to lepšie. Určitú teóriu sme dostali a teraz je to o praktickom cvičení.

Kedy si po prvý raz slúžil svätú omšu v slovenčine?

Keď som bol na Slovensku asi jeden mesiac, pozval ma spolubrat Tomáš do Domaniže na detské misijné prázdniny. Tam som mal svoju prvú svätú omšu v slovenčine aj keď som ešte nevedel čo hovorím. Bolo to istotne zaujímavé na počutie.

Vedel by si pomenovať základný rozdiel medzi Indonéziou a Slovenskom?

Nie je tu more. Ja som býval pri mori a tu som zatiaľ žiadne nevidel. (smiech) A veľkým problémom je pre mňa teplota. My máme 2 obdobia v roku. Od novembra do konca marca je obdobie dažďov a zvyšok roka je obdobie sucha, ale teplo a vlhko je

stále. Býva i 40 stupňov. A v zime to klesá na 20. Ale nie mínus! Mínusové teploty sú pre mňa veľký problém.

Skúsil si nejaký zimný šport?

Bol som lyžovať počas zimnej rekreácie seminaristov v Novom Hrozenkove.

A ako ti to šlo?

Najskôr som si myslel, že je to ľahké, ale keď som to skúsil... Spustiť sa z kopca bolo pre mňa ťažké, ba až nemožné. Ale dostal som víza na 5 rokov a tak môžem trénovať a učiť sa aj nejaké zimné športy.

Ako športy si užívate najčastejšie u vás?

Nemáme športy ako lyžovanie a tak, ale hráme futbal, volejbal, bedminton a veľa plávame...

Aký je život v Indonézii?

Indonéziu tvorí 17 508 ostrovov. Z toho obývaných je približne 6000. Zvyšok ostrovov je neosídlených. Máme veľké ostrovy ako Sumatra, Borneo, Jáva, Timor a Flores (k Indonézii taktiež patrí polovica ostrova Papua). Ekonomické i politické centrum je však na ostrove Jáva. Tam je dostatok práce, lebo tam sídli mnoho fabriek. Na ostrovoch Sumatra a Borneo nežije mnoho ľudí, pretože sa sťahujú za prácou na ostrov Jáva.

Ako žije priemerná rodina na menšom ostrove?

Myslím si, že keď sledujete filmy o Amazónii či iných tropických oblastiach, tak tam vidíte podobné domky aké nájdete aj v Indonézii. Niekde sú domčeky menšie inde väčšie. Pod domami chovajú domáce zvieratá ako prasa, osla alebo koňa a zväčša si aj sami niečo dopestujú.

Takže si môžeme predstaviť, že väčšina ľudí chová domáce zvieratá a pracuje na poli?

Áno. Indonézia je poľnohospodárska krajina. Pestujeme veľa zeleniny, ryže a tí čo bývajú pri mori sa zase živia najmä rybolovom.

Takže pre teba je ryba bežné jedlo?

Áno, máme mnoho rýb a typická ryba v Indonézii a na našom ostrove je žralok.

A všetci čo bývajú na pobreží vedia plávať?

Zväčša áno, ale ja to neviem. (smiech)

Vyrástol si na ostrove a nenaučil si sa plávať?

Neviem kde sa stala chyba, ale nie. Možno sa to naučím tu. Skúsil som plávať v bazéne, ale veľmi mi to nejde. (smiech)

Ako je to u vás s vierovyznaním?

Na každom ostrove je to iné. Jáva je väčšinou moslimská, Flores je katolícky, Timor je katolícky na východe a protestantský na západe, Sumba je prevažne protestantská a ostrov Bali je hinduistický. Indonézia oficiálne uznáva iba islam, kresťanstvo, hinduizmus, budhizmus a konfucionizmus.

Prečo to tak je?

Keď kolonizovali naše ostrovy, priviezli kolonizátori aj svoje vierovyznanie. Portugalci, Španieli a holandskí katolíci šíрили svoju vieru. Na Jávu a Sumatru prišli

arabskí moslimi a priniesli islam. Potom tam prišli aj Španieli, ale neboli tam dlho, a tak je tam len málo katolíkov. Na Timor prišli Holanďania – protestanti. A takto potom každý ostrov, viac-menej, prebral vieru kolonizátorov.

Máte aj problémy kvôli rozdielnemu vierovyznaniu?

Na Timore je vcelku pokoj, ale Jáva, kde sú zastúpené všetky veľké náboženstvá, má veľa problémov, konfliktov. Ja som napríklad nebol pokrstený po narodení ako je to zvykom. Moja mama je protestantka a otec katolík. Keď sme spočiatku bývali u rodičov mojej mamy, vychovávali ma ako protestanta. Potom sme sa presťahovali a ako sedemročného ma dali pokrstiť a od tej doby žijem ako katolík.

A na záver, čo by si sa na Slovensku rád naučil?

Hlavne jazyk a potom asi tancovať. Rád tancujem. Pred pár týždňami som učil v UPeCe mladých indonézske tance. Teraz ma kamaráti učia tancovať vaše tance.

Ďakujem ti za rozhovor.

P. Hans počas misijného tábora detí v Domaníži objavuje krásu Slovenska

Spracoval: Michal Vrták, SVD
Foto: archív SVD; internet

ANG

Provincia Angola

Táto provincia Spoločnosti Božieho Slova (SVD) sa rozkladá na území jedného štátu (napr. do provincie SVD Slovensko patrí aj Česká republika), ale rozlohou je to územie 25 krát väčšie ako Slovensko.

Všeobecne o krajine:

Angolská republika leží na juhu Afriky a jej pobrežie pri Atlantickom oceáne je dlhé 1600 km. Na severe hraničí s Kongom a Demokratickou republikou Kongo, na východe so Zambiou a na juhu s Namíbiou. Veľká časť vnútrozemia je tvorená náhornou plošinou s priemernou nadmorskou výškou 1500 m n. m., uprostred ktorej sa dvíha Morro Môco (2620 m n. m.), najvyššie položené miesto v Angole. Pri pobreží je krajina tvorená úzkym pásom nížiny so suchým a tropickým podnebím. Obdobie dažďov na severe krajiny trvá približne od decembra do apríla. Táto krajina má bohaté nerastné zdroje ako zlato, diamanty, ropu, ale i úrodnú pôdu a lesy, ktoré sú však kvôli štvrtstoročiu vojen využívané iba minimálne. Ekonomika je značne rozvrátená a príjmy zabezpečuje vo veľkej miere rastúca ťažba ropy. Od skončenia

občianskej vojny v roku 2002 sa do krajiny vrátili asi 4 milióny utečencov z okolitých krajín.

Napriek tomu, že portugalcina je oficiálnym jazykom v krajine, až 95 % populácie patrí k etnickým skupinám Ovimbundu, Kimbundu a Bakongo, ktoré hovoria rôznymi bantuskými jazykmi. Iba niečo menej ako 4% tvoria miešanci hovoriaci portugalsky a zvyšok obyvateľstva tvoria kmene Krovákov.

PROVINCIE SVD OD Á DO ZET

SVD – ANG

Prvých misionárov vyslala SVD do Angoly pred 50 rokmi, v roku 1965. Od začiatku pracovali naši misionári vo farnostiach a zakladali zdravotné strediská a školy. Pole pôsobnosti verbistov, by sme mohli rozdeliť na základe 4 hlavných oblastí/apoštoltátov, ktorým sa kongregácia snaží venovať priority. Sú to: misijná animácia, biblický apoštoltát, komunikácia a JPIC (táto skratka v sebe ukrýva apoštoltát pre Spravodlivosť, pokiaľ a integritu stvorenstva vo svete). V súčasnosti

spravujú verbisti v Angole 10 farností, 2 katolícke misie a niekoľko formačných domov. Spolu tam pôsobí 38 spolubratov v doživotných sľuboch zo 14 rôznych krajín (3 biskupi, 31 pátrov, 4 bratia) a 1 spolubrat v dočasných sľuboch. Okrem toho je vo formácii 5 novicov a 17 postulantom. V tejto provincii dlhé roky pôsobil aj slovenský misionár P. Juraj Poljak, po ktorom je pomenovaný formačný dom pre postulantom v hlavnom meste Luanda.

Misijná animácia:

Angola je misijnou krajinou, ktorá je do veľkej miery, pre potreby pastorácie a evanjelizácie, odkázaná na finančnú pomoc zo zahraničia. Napriek tomu sa pod vedením misijného sekretára dala dokopy skupina laikov, ktorí sa podujali hľadať prostriedky pre spolubratov pochádzajúcich z Angoly a pracujúcich v zahraničí. Získavanie milodarov pre misionárov je v krajine, kde 40% obyvateľstva žije pod hranicou chudoby, takmer nepredstaviteľné. O to viac povzbudila organizátorov týchto zbierok štedrosť ľudí v našich farnostiach.

Biblický apoštolát:

Verbista zodpovedný za tento apoštolát ponúka farnostiam biblické semináre pre katechéty i laikov, ktorí pomáhajú spolubratom pri práci v pastorácii. Okrem toho sem môžeme zaradiť aj činnosť nášho vydavateľstva, ktoré aj prostredníctvom farností šíri náboženskú literatúru a biblie.

Komunikácia:

V krajine vysiela rádio Ecclesia, zriadené konferenciou biskupov Angoly, ktoré v minulosti viedla naša kongregácia. V súčasnosti tam pracuje už iba jeden spolubrat zodpovedný za vysielanie analytických komentárov o spoločenskom dianí a kultúre v krajine.

JPIC:

Niekoľkí spolubratia pracujú v biskupskej komisii pre spravodlivosť a pokoj. Zameriavajú sa na ochranu osoby a jej dôstojnosti a ochranu prírody, ktorá je vystavená devastácii kvôli ťažobnému priemyslu. Špeciálnym apoštolátom JPIC je aj Centrum v hlavnom meste, venujúce sa deťom bez domova, ktoré ušli alebo boli vyhnané z vlastných rodín. Nakoľko je to možné, Centrum sa snaží o začlenenie týchto detí do ich rodín. Ponúka im jedlo a útočisko ako aj profesionálnu pomoc, ak je to potrebné.

Hlavné mesto: Luanda**Úradný jazyk: Portugalčina****Populácia: 21 470 000 (2013)****Príchod SVD: v roku 1965****Patrón provincie: sv. Peter a Pavol**

↑ Dom v Luande, nesúci meno slovenského misionára P. Juraja Poljaka, SVD

↓ Zaujímavé skalné útesy Pungo Andongo národného parku v Angole

Putovanie k svätému Arnoldovi

Na brehu rieky Maas; v pozadí Misijný dom sv. Michala v Steyli.

Ako súčasť našej prípravy pred skladaním doživotných sľubov v Spoločnosti Božieho Slova absolvujeme okrem 30 dňových duchovných cvičení, ktoré budeme mať v auguste i kratšie duchovné obnovy každý mesiac. V rámci jednej z týchto duchovných obnov, sme putovali k hrobu nášho zakladateľa, svätého Arnolda Janssena.

V dňoch 30. januára až 5. februára sme teda veľmi intenzívne prežívali našu prítomnosť v materskom dome našej Spoločnosti, v Misijnom dome sv. Michala Archanjela v holandskom Steyli. Rovnako intenzívne sme prežívali aj obnovu, ktorá nám aj skrze tieto historické miesta sprítomňovala spiritualitu nášho otca zakladateľa. Témou našej prípravy bola totiž trojičná spiritualita sv. Arnolda Janssena, ako aj lepšie spoznanie našich koreňov.

Prvú svätú omšu sme mali v bývalej pracovni nášho zakladateľa, kde sa dnes nachádza kaplnka. Celebroval ju pre nás P. Antonio Pates SVD, ktorý pochádza z Filipín, je členom tímu spirituality našej Spoločnosti a pôsobil ako misionár v Brazílii. Spolu s ním viedol duchovnú obnovu aj

šéf sekretariátu Arnolda Janssena, P. Jürgen Ommerborn SVD, ktorý pôsobil ako misionár na Papue Novej Guinei.

Všetci štyria (Milan, Michal, Peter a Robin) sme ocenili najmä možnosť zotrvať v tichu a modlitbe pri sarkofágu sv. Arnolda ako i priblíženie jeho práce a veľkej dôvery v Božiu prozreteľnosť pri budovaní „kláštornej dediny“, z ktorej rozposlal do sveta stovky misionárov a misionárok.

Tamajšia komunita nás veľmi milo prijala za čo jej veľmi ďakujeme. Akoby celkom symbolicky má Steyl po jednom Slovákov z-

stúpenie v každej komunite Arnoldovej rodiny; Sr Graciána je u „ružových sestier“ SSpSAP, sr. Augustína u misijných sestier SSpS a P. Václav Mucha v komunite verbistov.

Ďakujeme Bohu za všetky milosti, ktoré sme na tejto ceste a obnove dostali a aj vám všetkým, ktorí nás podporujete svojimi modlitbami zo srdca ďakujeme.

Nech žije Svätý Trojjediný Boh v srdciach všetkých ľudí.

Milan, Peter, Robin a Michal

Počas duchovnej obnovy pri sarkofágu sv. Arnolda Janssena.

Počítačový maniak
prišiel voliť. Dostal voličské lístky.
Dlho ich obracal v rukách,
potom sa vrátil k stolíku:
„Prosím vás, a kde sa tu má klikat?“

***

V reštaurácii:
„Na aký spôsob chcete vajíčka?“ pýta sa
čaušník zákazníka.

„A má spôsob ich úpravy vplyv na cenu?“

„Ani nie,“ odvetí čaušník.

„Výborne, tak mi ich prineste
na bifteku, prosím.“

***

V škole na poslednej hodine:
„Kto odpovie prvý na moju otázku,
môže ísť domov.“

Janko vyhodí tašku cez okno.

„Kto to bol?“

„Ja! Dovi!“

***

Ide chlap po ulici, obe ruky má hore.
Tri metre za ním ide druhý chlap a ten má
pravú ruku hore. Tri metre za ním ide tretí
chlap a ten má ľavú ruku hore. Stretne ich
staršia pani a pýta sa toho prvého:

„Prečo máte všetci hore ruky?“

Chlap sa pozrie dohora,
potom dozadu a hovorí:

„Chlapi! My sme ten trám zabudli.“

***

Dvaja v električke.

„Vy ste si tiež necvakli lístok. Aj vy
cestujete na čierno?“

„Nie, ja som revízor!“

***

V kostole sa čítalo evanjelium o tom,
ako sa dvanásťročný Ježiš stratil a ako ho
Mária a Jozef našli v chráme medzi učiteľmi.
Pán farár to potom ešte rozoberal v kázni. Pri
ceste z kostola si jedna mamička povzdychla:
„Keby sa ten náš syn stratil, tak by som ho
medzi učiteľmi určite nehládala.“

ARNOLDOVA hádanka č. 13: Ukradnuté víno

Spracoval: Peter Fillo, SVD
Foto: Lukáš Poláčik

Misionári mali v pivnici šesť sudov rôznej veľkosti, ktoré používali na omšové víno. Jednotlivé sudy mali 15, 16, 18, 19, 20 a 31 litrov. Jeden rok mali menšiu úrodu a tak naplnili iba päť sudov muštom a jeden sud zostal prázdny.

Keď sa konečne vytvorilo z muštu víno, niekto sa im do pivnice vlámал a ukradol im dva sudy s vínom. Keď opravili dvere a všetko poupratovali, opäť sa im tam niekto vlámал a ukradol im dvakrát toľko vína ako predtým.

Koľko litrový sud bol ten, ktorý ostal prázdny?

Odpoveď na príklad č. 12 - Presýpacie hodiny

Misionár Rast'o potreboval odmerať presne 15 minút pomocou dvoch presýpacích hodín (7 a 11 minútových). Začal tak, že oboje otočil naraz a nechal stopovať čas. Keď 7-minútové skončili, znovu ich otočil. Prešlo presne 7 minút. Keď končili 11 minútové, na tých 7 minútových sa zatiaľ presypali 4 minúty (od 7. do 11. minúty). Otočil teda nepresypané 7 minútové hodiny a vedel, že o 4 minúty bude presne 15 minút od začiatku.

Správne odpovede zasielajte mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme poukázkou do kníhkupectva v hodnote 10 eur.

Za posledné dve hádanky sme odmenili: Katku z Nitry a Hanku zo Závodu.

Výhercom blahoželáme.

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov prispeli:

Terézia Birešová, Bernadeta Balážová, Alojz Bednár, Klaudia Beniaková, Františka Bínovská, Vlasta Bucanová, Janka Červená, Milka Chrenková, Slávka Gálová, Renáta Gašparíková, Gabriela Gajdočíková, Alena Gajdošová, Olga Gerbelová, Magdaléna Glóvová, Katka Horníková, Mária Hudáková, Eva Hudáčková, Serafína Chlpíková, Marienka Chrenková, Valika Karabinošová, Štefan Klúčik, Terézia Kováčiková, Florián Krajník, Margita Králiková, Jaroslav Krchňavý, Daniela Kroupová, Margita Kompasová, Mária Kubranská, Mária Kulichová, Mária Macáková, Ján Mazúr, Jozef Masaryk, Lydka Matušková, Anna Mudlová, pani Nováková, Zuzana Pacurová, Milan Petič, Mária Pavlenová, Mária Pižgová, Ján Podstavek, Vladimír Rádi, Cecília Sabadošová, Mária Sabová, Mária Sisková, František Szabó, Renáta Smajdová, Peter Szucs, Elena Starinská, Iveta Srnčíková, Mária Šimková, Filip Šimiak, Mária Šišková, Vladimír Šišovský, Štefania Šuláková, Mária Tomková, Eva Trubiňová, Anna Urbaníková, Anna Ukropcová, Mária Valková, Ita Víťazová, Mária Vojtíčková, bohužnáma z Rybian, z Terchovej a z Lúčky pri Lipanoch, odoberatelia časopisu Posol z Rybian, Misijné združenie DS Stará Ľubovňa, Palaštiovci - firma Optosan, modlitbové spoločenstvo Nitra a mnohí iní, ktorých mená z rôznych príčin nie sú zapísané v tomto zozname. Napriek tomu láska a podpora Vás všetkých sú určite zapísané v našich srdciach i v nebi.

Rodina: Balážová, Bartošková, Beganyová, Bištuťová, Cenkerová, Dušičková, Danišová, Dudová, Filadelfiová, Forišová, Gerbocová, Hradileková, Halková, Habarová, Hanuliaková, Hudíková, Hudáková, Janičková, Kolumberová, Kompasová, Kmecová, Kottrová, Kováčová, Kucháriková, Mátiková, Mizeráková, Omastová, Onuferová, Orečná, Sabatulová, Sochuláková, Srníčková, Páleníková, Peštová, Pižgová, Purdeková, Romanová, Tehliarová, Tkáčová, Tomanová, Vargová, Vašová, Vrtáková, Zat'ková.

Farnosť: Branovo, Borčany, Breznička (Velká Ves), Bukovinka, Bystré, Čadca - Kýčerka, Dulovce, Dvory nad Žitavou, Hruštín, Lipany, Lipt. Mikuláš, Lokca, Markušovce, Močenok, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Povážská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Stará Ľubovňa, Snina, Štefanov nad Oravou, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Vavrečka, Vranou nad Topľou, Velká Hradná, Vidiná, Vojňany, Vrable, Výborná, Zázrivá, veriaci z kostola sv. A. Janssena a ďalší dobrodinci zo Slovenska a celej Českej republiky.

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat'!

Ak by ste aj vy chceli podporiť formáciu misionárov, môžete tak urobiť **šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast - BA“** alebo na číslo účtu: **5029115971/0900** s poznámkou „na misijný dorast - BA“.

Naša adresa:

Mladý Misionár,
Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava.

e-mail:

mladymisionar@gmail.com

Web:

www.mladymisionar.sk

2015

Foto: archiv SVD

KTOSI ŤA VOLÁ!

SÁM TO NEDÁŠ

MISIJNÉ
PRÁZDNINY

2015

ŽILINA
6.-11. JÚL

NOVÉ ZÁMKY
17.-22. AUGUST

Misijné prázdniny sú letný tábor pre mládež od 14 do 20 rokov.
V cene 35€ je zahrnutá strava a strecha nad hlavou.

Registrácia a viac info na:

www.mp.svd.sk

19. ročník Misijných prázdnin organizuje
Spoločnosť Božieho Slova